

ODPIS

Sygn. akt VIII U 773/16

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie : Przewodniczący SSO Maciej Nawrocki

Protokolant st. prot. sąd. Magdalena Pelz

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2016 r. w Poznaniu

odwołania **K. B.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.

z dnia 7 marca 2016r. zmieniona decyzją z dnia 20 kwietnia 2016r.,

znak: (...)

w sprawie **K. B.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu prawo do emerytury w wieku obniżonym z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia 28 lutego 2016r.

/-/ Maciej Nawrocki

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 marca 2016 r., znak (...), zmienioną decyzją z dnia 20 kwietnia 2016 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P., na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.; dalej: ustawa emerytalno-rentowa) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43), po rozpoznaniu wniosku z dnia 1 lutego 2016 r., odmówił K. B. prawa do emerytury.

Uzasadniając podał, iż wnioskodawca wykazał 26 lat, 2 miesiące i 8 dni okresów składkowych oraz o lat, 6 miesięcy i 27 dni okresów nieskładkowych, co łącznie stanowi 26 lat, 9 miesięcy i 5 dni. Natomiast K. B. nie udowodnił co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy uwzględnił do pracy w szczególnych warunkach tylko 2 lata i 5 dni z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w okresie od dnia 1 stycznia 1993 r. do dnia 4 lipca 1995 r. Do wniosku o świadczenie przedłożył oświadczenie z dnia 31 stycznia 2016 r., w którym wskazał następujące okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach:

- od 1 kwietnia 1976 r. do 30 września 1978 r., w Przedsiębiorstwie (...) (...),
- od 2 października 1978 r. do 14 maja 1979 r. w Spółdzielni (...)w O.
- od 16 maja 1979 r. do 31 lipca 1988 r. w (...) w O.,
- od 1 sierpnia 1988 r. do 31 grudnia 1992 r. w Przedsiębiorstwie (...)
- od 1 stycznia 1993 r. do 7 lipca 1995 r. w Przedsiębiorstwie (...)/vide decyzja w aktach ZUS/

Dnia 23 marca 2016 r., w formie i terminie przewidzianym prawem, **K. B.** złożył odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury. W uzasadnieniu wskazał, że w trakcie zatrudnienia w (...) w O., (...) w O. i Przedsiębiorstwie (...) (...) w S., pracował na stanowisku operatora żurawia samojezdnego kołowego o udźwigu powyżej 12 ton. Odwołujący wniósł także o przesłuchanie świadków M. S., L. M. i L. P. (1) oraz dołączył zaświadczenie wystawione przez Przedsiębiorstwo (...), w którym wskazano, iż od 1 lutego 1993 r. do 3 lipca 1995 r. i od 1 lutego 1996 r. do 10 października 2006 r. pracował na stanowisku operatora żurawia samojezdnego kołowego o udźwigu powyżej 12 ton. /vide odwołanie k. 2 akt/

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. w odpowiedzi na odwołanie przytoczył argumentację prawną i faktyczną zaprezentowaną w zaskarżonej decyzji oraz wniósł o oddalenie odwołania. /vide odpowiedź na odwołanie k. 5-6 akt/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. B. urodził się dnia (...) Nie jest członkiem OFE.

Odwołujący legitymuje się okresem ubezpieczenia wynoszącym na dzień 31 grudnia 1998 r. 26 lat, 2 miesiące i 8 dni okresów składkowych oraz o lat, 6 miesięcy i 27 dni okresów nieskładkowych – razem 26 lat, 9 miesięcy i 5 dni stażu ubezpieczeniowego.

Od 4 lipca 1995 r. odwołujący pobierał rentę inwalidzką, a następnie rentę z tytułu niezdolności do pracy. Składając w dniu 5 lipca 1995 r. pierwszy wniosek o przyznanie świadczenia, przedłożył m.in.:

- świadectwo pracy z dnia 30 czerwca 1992 r. wystawione przez Przedsiębiorstwo (...) Oddział w O., w którym wskazano, iż był zatrudniony od 1 sierpnia 1988 r. do 30 czerwca 1992 r. jako operator dźwigu,
- świadectwo pracy z dnia 30 grudnia 1992 r. sporządzone przez Przedsiębiorstwo (...)” Oddział w O., w którym podano, że pracował od 1 lipca 1992 r. do 31 grudnia 1992 r. na stanowisku operatora dźwigu,
- świadectwo pracy z dnia 4 lipca 1995 r. sporządzone przez Przedsiębiorstwo (...), w którym wskazano, iż był zatrudniony od 1 stycznia 1993 r. do 4 lipca 1995 r. jako operator dźwigu,
- zaświadczenie z dnia 9 lutego 1981 r. wystawione przez Przedsiębiorstwo (...) (...), w którym podano, że pracował od 1 kwietnia 1976 r. do 30 września 1978 r. jako operator,
- świadectwo pracy z dnia 14 maja 1979 r. sporządzone przez Spółdzielnię (...) w O., z którego wynika, że był zatrudniony od 2 października 1978 r. do 28 lutego 1979 r. na stanowisku maszynisty spycharek i ciągników.

W późniejszym okresie odwołujący przedłożył również świadectwo pracy z 4 stycznia 1996 r. wystawione przez Przedsiębiorstwo (...) w O., w którym wskazano, iż był zatrudniony od 16 maja 1979 r. do 31 lipca 1988 r. jako operator koparki.

dowód: dokumenty w aktach ZUS, decyzja z dnia 17.02.2016 r. o ustaleniu kapitału początkowego w aktach kapitału początkowego

W dniu 1 lutego 2016 r. odwołujący złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury przy obniżonym wieku emerytalnym i to z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Po analizie zgromadzonych dokumentów, decyzją z dnia 7 marca 2016 r. organ rentowy odmówił prawa do emerytury. Zakład uznał, iż odwołujący legitymuje się na dzień 1 stycznia 1999 r. stażem ubezpieczeniowym w ilości 26 lat, 9 miesięcy i 5 dni, ale nie udokumentował on wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

dowód: dokumenty w aktach ZUS

Od 1 kwietnia 1976 r. do 30 września 1978 r. odwołujący pracował w **Przedsiębiorstwie (...) (...)**. Odwołujący początkowo pracował jako pomocnik operatora koparki, ale po uzyskaniu w dniu 19 grudnia 1976 r. uprawnień klasy trzeciej obsługi koparek jednonaczyniowych do 0,6 m⁽³⁾ został operatorem. Odwołujący pracował na koparce i spycharce. Był to ciężki sprzęt budowlany.

Razem z odwołującym pracował brygadzysta M. S., zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) (...) od 1973 r.

dowód: zaświadczenie z dnia 09.02.1981 r. w rentowych ZUS; zeznania świadka M. S. (k. 38); zeznania odwołującego (k. 38)

W okresie od 16 maja 1979 r. do 31 lipca 1988 r. odwołujący był zatrudniony w (...) **w O.**. Powierzono mu stanowisko operatora koparki, gdyż z dniem 19 grudnia 1976 r. uzyskał uprawnienia klasy trzeciej obsługi koparek jednonaczyniowych do 0,6 m⁽³⁾. Natomiast dnia 17 grudnia 1984 r. odwołującemu przyznano prawo do obsługi ciężkich maszyn budowlanych i drogowych – koparek jednonaczyniowych do 1,2 m⁽³⁾ klasy drugiej. Dnia 1 marca 1986 r. odwołujący uzyskał również uprawnienia do obsługi żurawi samojezdnych kołowych do 16 ton. Były to uprawnienia klasy trzeciej. Od 30 lipca 1984 r. odwołujący ma prawo jazdy kategorii A, B i C. Odwołujący pracował na koparce gaśnicowej na żwirowniach. Rozładowywał wagony i ładował kamień. Była to koparka 408. Natomiast po uzyskaniu uprawnień na dźwig odwołujący był operatorem żurawia o udźwigu 10 ton.

W okresie od 20 czerwca 1969 r. do 31 grudnia 1991 r. w (...) pracował także L. M. jako operator walca i spycharki. Pracował przy budowie dróg.

dowód: dokumenty w aktach osobowych odwołującego (k. 20); zeznania świadka L. M. (k. 38); zeznania odwołującego (k. 38)

Natomiast w okresach od 1 sierpnia 1988 r. do 30 czerwca 1992 r. i od 1 lipca 1992 r. do 31 grudnia 1992 r. odwołujący pracował w **Przedsiębiorstwie (...) Oddział w O.**. K. B. został zatrudniony jako operator dźwigu. Od 28 kwietnia 1989 r. do 30 czerwca 1990 r. odwołujący był zatrudniony w NRD, korzystając jednocześnie z urlopu bezpłatnego udzielonego mu na okres wykonywania pracy za granicą. Odwołujący obsługiwał dźwig samojezdny KRAS, który służył do transportowania płyt na budowę. Była to ciężka maszyna budowlana o udźwigu 18 ton.

W Przedsiębiorstwie (...) Oddział w O. pracował L. P. (2) jako kierowca nysy i kamaza.

dowód: dokumenty w aktach osobowych odwołującego (k. 20); zeznania świadka L. P. (2) (k. 38); zeznania odwołującego (k. 38)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dokumentów, zeznań świadków oraz zeznań odwołującego.

Sąd uznał za wiarygodne w całości **dokumenty** zabrane w aktach organu rentowego oraz aktach sprawy albowiem zostały one sporządzone przez kompetentne organy, w zakresie przyznanych im upoważnień i w przepisanej formie. W szczególności Sąd uznał za w pełni wiarygodne dokumenty dotyczące zatrudnienia w (...) w O. oraz Przedsiębiorstwie (...) Oddział w O. znajdujące się w aktach sprawy, a także zaświadczenie z dnia 9 lutego 1981 r. znajdujące się w aktach

organu rentowego. Autentyczność i wiarygodność dokumentów nie była kwestionowana przez strony, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu zatem na dokumentach tych oparto ustalenia faktyczne

Sąd uznał za spójne i konsekwentne **zeznania świadków** M. S., L. M. i L. P. (2). Świadkowie potwierdzili fakt pracy odwołującego jako operatora koparki i spycharki, a następnie operatora dźwigu, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresach:

- od 20 grudnia 1976 r. do 30 września 1978 r. – w Przedsiębiorstwie (...) (...).
- od 16 maja 1979 r. do 31 lipca 1988 r. – w (...) w O.,
- od 1 sierpnia 1988 r. do 27 kwietnia 1989 r., od 1 lipca 1990 r. do 30 czerwca 1992 r. i od 1 lipca 1992 r. do 31 grudnia 1992 r. – w Przedsiębiorstwie (...) Oddział w O..

Odnośnie do zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) (...) świadek M. S. zapamiętał, iż odwołujący początkowo pracował jako pomocnik operatora spycharki, a po ukończeniu kursu został operatorem. Świadek potwierdził także, iż nie było możliwości by odwołujący pracował na innym sprzęcie lub wykonywał inną pracę, gdyż jako pracownik z uprawnieniami był „rozchwytywany”. Takich pracowników była ograniczona liczba.

Świadek L. M. zapamiętał odwołującego w (...) w O. wyłącznie jako operatora koparki gąsienicowej, gdyż pracował przy rozładowywaniu wagonów i ich załadunku przy pomocy koparki 408.

Świadek L. P. (2) potwierdził także, iż odwołujący obsługiwał dźwig samojezdny w Przedsiębiorstwie (...) Oddział w O.. Przewoził nim płyty na budowę. Świadkowie wskazali także, iż odwołujący w powyższych okresach nie miał dłuższych przerw w pracy oraz obowiązki operatora koparki, spycharki, a następnie dźwigu wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy. Nadto potwierdzili, iż sprzęt na którym pracował odwołujący był to ciężki sprzęt budowlany.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał **zeznania odwołującego**, które tworzyły zwartą i logiczną całość oraz korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie, w tym z dokumentami oraz zeznaniami przesłuchanych świadków. W sposób przekonywujący i rzeczowy odwołujący wyjaśnił na czym polegała jego praca jako operatora koparki, spycharki, a także dźwigu samojezdnego.

Sąd zważył, co następuje:

Kwestią sporną było to, czy odwołujący może domagać się przyznania emerytury i z to z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej, emerytura przy obniżonym wieku przysługuje ubezpieczonym, którzy łącznie spełnią poniższe wymogi:

- mężczyzna osiągnie wiek lat 60,
- w dniu wejścia w życie ustawy, czyli na dzień 1.01.1999 r. posiada:
 - a) okres składkowy i nieskładkowy w ilości co najmniej 25 lat,
 - b) z czego co najmniej przez 15 lat wykonywał pracę w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze
- nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, a jeżeli przystąpił – złoży wniosek o przekazanie zgromadzonych środków na rachunku za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa.

Bezsporne w niniejszej sprawie było to, iż:

1. odwołujący w dniu 28 lutego 2016 r. ukończył 60 lat,

2. na dzień 1.01.1999 posiada ponad 25 lat stażu ubezpieczeniowego,
3. nie przystąpił do OFE.

Sporne natomiast w sprawie było to, czy odwołujący legitymuje się 15 letnim stażem pracy w warunkach szczególnych – organ rentowy nie zaliczył do stażu pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia:

- od 1 kwietnia 1976 r. do 30 września 1978 r. – w Przedsiębiorstwie (...) (...).
- od 16 maja 1979 r. do 31 lipca 1988 r. – w (...) w O.,
- od 1 sierpnia 1988 r. do 30 czerwca 1992 r. i od 1 lipca 1992 r. do 31 grudnia 1992 r. – w Przedsiębiorstwie (...) Oddział w O..

Natomiast poza sporem pozostawało to, iż odwołujący udowodnił 2 lata, 0 miesięcy i 5 dni pracy w szczególnych warunkach w okresie od 1 stycznia 1993 r. do 4 lipca 1995 r. z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...)

Zatrudnienie w szczególnych warunkach czy w szczególnym charakterze interpretuje się tak, jak to było wymagane w przepisach dotychczasowych do nabycia emerytury w obniżonym wieku. Przepisami dotychczasowymi w rozumieniu art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalno-rentowej jest rozporządzenie z dnia 07.02.1983 r. wraz z załącznikiem.

Zgodnie z § 2 rozporządzenia z dnia 07.02.1983 r. okresami pracy, uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu, są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Zgodnie z § 1 ust. 1 rozporządzenia z dnia 07.02.1983 r. – rozporządzenie stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, zwanych dalej "wykazami".

Zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia z dnia 07.02.1983 r., okresy pracy w szczególnych warunkach, na podstawie posiadanej dokumentacji, stwierdza zakład pracy w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w świadectwie pracy. Jednakże, judykatura pozwala na dowodzenie w inny, niż wskazany w § 2 ust. 2 rozporządzenia, że praca była wykonywana w szczególnych warunkach. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27 maja 1985 r. III UZP 5/85, LEX nr 14635 w postępowaniu przed okręgowymi zakładami pracy i ubezpieczeń społecznych w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe dopuszczalne jest przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jeżeli zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia z zakładu pracy z powodu likwidacji zakładu pracy lub zniszczenia dokumentów dotyczących takiego zatrudnienia. Przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków nie jest dopuszczalne w postępowaniu przed organem rentowym (teza powołanej uchwały SN). Jak wskazał bowiem Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 27 maja 1985 r., Sąd jest uprawniony do przeprowadzenia dowodu ze świadków na okoliczność takiego zatrudnienia – jeżeli okaże się, że jest to konieczne dla wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy. Dowód z zeznań świadków podlega ocenie Sądu na tle okoliczności sprawy i treści zebranego materiału dowodowego. Nie można bowiem – podkreśla SN – przypisać ustawodawcy zamiaru, ażeby tak istotne kwestie, mające wpływ na ustalenie prawa do świadczeń emerytalno – rentowych, powierzył tylko zakładom pracy, skoro jest notoryjnie znane, że zakłady pracy często nie posiadają dokumentacji z uwagi na upływ czasu, reorganizację lub zniszczenie z innych przyczyn. Prowadziłoby to w wielu przypadkach do przyznania pracownikom, którzy byli zatrudnieni w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, zaniżonych świadczeń, a nawet pozbawienia świadczeń. Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84, LEX nr 14630 oraz w uchwale z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84, LEX nr 14625: „okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być

ustalane w postępowaniu odwoławczym także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy.”

Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 22 stycznia 2008 r., I UK 210/07; z 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07; z 4 października 2007 r., I UK 111/07; z 19 września 2007 r., III UK 38/07; z 14 września 2007 r., III UK 27/07).

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego wykonywanie pracy w szczególnych warunkach może być udowodnione wszystkimi dostępnymi środkami dowodowymi (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1998 r., II UKN 357/98), a okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach mogą być ustalane w postępowaniu odwoławczym także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1984 r., III UZP 6/84). Sąd podziela przy tym pogląd, iż dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 r., I UK 393/10, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2011 r., III UK 174/10). Tym samym znajdujące się w aktach osobowych dowody z dokumentów, zeznania świadków i zeznania odwołującego w charakterze strony okazały się bardzo przydatne dla rozstrzygnięcia sporu i pozwoliły ustalić rzeczywisty charakter i wymiar pracy odwołującego w okresach od 20 grudnia 1976 r. do 30 września 1978 r., od 16 maja 1979 r. do 31 lipca 1988 r., od 1 sierpnia 1988 r. do 27 kwietnia 1989 r., od 1 lipca 1990 r. do 30 czerwca 1992 r., od 1 lipca 1992 r. do 31 grudnia 1992 r.

Również okoliczność, iż pracodawcy nie wystawili K. B. świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie może podważać prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu, skoro wykonywanie pracy w szczególnych warunkach może być w postępowaniu sądowym wykazane także innymi dowodami aniżeli to świadectwo.

Na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, aktach osobowych i aktach emerytalnych odwołującego oraz na podstawie zeznań świadków i odwołującego Sąd ustalił, że odwołujący pracując na stanowisku maszynisty (operatora) ciężkich maszyn budowlanych wykonywał pracę w warunkach szczególnych określonych w Dziale V W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych, pod poz. 3 Prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych, wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 07.02.1983 r., w następujących okresach:

- od 20 grudnia 1976 r. do 30 września 1978 r. (w Przedsiębiorstwie (...) (...)) – **1 rok + 9 m-cy + 11 dni**,
- od 16 maja 1979 r. do 31 lipca 1988 r. (w (...) w O.) – **9 lat + 2 m-ce + 16 dni**,
- od 1 sierpnia 1988 r. do 27 kwietnia 1989 r., od 1 lipca 1990 r. do 30 czerwca 1992 r. i od 1 lipca 1992 r. do 31 grudnia 1992 r. (w Przedsiębiorstwie (...) Oddział w O.) – **2 lata + 2 m-ce + 27 dni** (w sumie),
- od 1 stycznia 1993 r. do 4 lipca 1995 r. (w (...) spółka z o.o. w O.) – **2 lata + 0 m-cy + 5 dni** (bezsporne)

SUMA: 15 lat + 2 m-ce + 29 dni

Natomiast odnośnie do okresu od 28 kwietnia 1989 r. do 30 czerwca 1990 r., w którym odwołujący wykonywał pracę w NRD i korzystał z urlopu bezpłatnego w związku z zatrudnieniem w Przedsiębiorstwie (...) Oddział w O., wskazać należy, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem, urlopu bezpłatnego, udzielonego w związku ze skierowaniem do

pracy za granicą, nie wlicza się do okresu pracy w warunkach szczególnych wykonywanej u macierzystego pracodawcy, uprawniającego do emerytury w obniżonym wieku na podstawie art. 184 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 32 ustawy emerytalno-rentowej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 18 listopada 2011 r., I UK 127/11; wyrok Sądu Najwyższego z 9 października 2013 r., I UK 108/13).

Powyższe oznacza zatem, że odwołujący spełnił trzeci z warunków przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, czyli 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Przy ustaleniu, że odwołujący wykazał 15 lat pracy w warunkach szczególnych orzeczono jak wyroku na podstawie w/w przepisów i art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i przyznano odwołującemu prawo do wcześniejszej emerytury od 28 lutego 2016 r., tj. od ukończenia wieku 60 lat.

/-/ Maciej Nawrocki